

Sygnatura akt VI Ka 2/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 kwietnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2014 r.

sprawy **L. E., syna M. i B.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 54§1 i 3 kks w zw. z art. 86§1 i 4 kks w zw. z art. 7§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 7 listopada 2013 r. sygnatura akt VI W 271/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 2/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 7 listopada 2013 r. sygn. akt VI W 271/13 apelację wniósł obrońca oskarżonego L. E..

Obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez:
 - 1) przyjęcie, że oskarżony L. E. przekroczył bramki „nic do oclenia”,
 - 2) przyjęcie, że oskarżony zakupił torebki i portmonetki za łączną kwotę 2900,00 zł, chociaż faktycznie kupił te przedmioty za 2.850,00 (...). Błędne ustalenie ceny zakupu oraz ustalenie, że oskarżony przekroczył bramki nic do oclenia miały istotny wpływ na treść wyroku;

- nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez nie przesłuchanie oraz nie powołanie innego biegłego, nie przeprowadzenie wizji lokalnej na lotnisku oraz nie dopuszczenie dowodu z maila przedłożonego przez oskarżonego, z którego wynika rzeczywista cena zakupu torebek i portmonetek przez oskarżonego;
- błąd w uzasadnieniu wyroku w tej części, w której Sąd stwierdza – w oparciu o opinię biegłego – że zostało przywiezionych przez oskarżonego 11 torebek, gdyż faktycznie oskarżony przywiózł ich tylko 10.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji stwierdził, iż w zakresie sformułowanych w niej wniosków oraz istoty zarzutów jest ona bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i pełny przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie dochodząc w konsekwencji do trafnych i logicznych wniosków. Sąd merytoryczny dokonując analizy poszczególnych dowodów nie przekroczył ram ich swobodnej oceny i nie popełnił w toku procesu uchybień tego rodzaju, że mogłyby one skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji jest prawidłowy i zasługuje na akceptację. Ponadto zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena zgromadzonego materiału dowodowego uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i tym samym pozbawiona jest cech dowolności. Uzasadnienie wyroku czyni zadość ustawowym wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Sąd Rejonowy wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę i należycie wytłumaczył przyjętą kwalifikację prawną.

Sąd Odwoławczy nie znalazł najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd I instancji oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów ani też do zakwestionowania poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Prawidłowe jest ustalenie Sądu Rejonowego, że w dniu 14 lipca 2011 r. w (...) oskarżony L. E. nie zgłosił posiadanych torebek i portfeli do oclenia, a zatrzymany został po przejściu bramki „nic do oclenia”.

W szczegółowym uzasadnieniu Sąd I instancji należycie i przekonująco wskazał, dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie i nie sposób zarzucić Sądowi, że jego wywody dotknięte są brakiem logiki czy konsekwencji. Nie sposób przyjąć by funkcjonariusze celni zatrzymali oskarżonego w okolicy „karuzeli bagażowej”. Zatrzymanie oskarżonego przed bramką „nic do oclenia” nie miałyby żadnego racjonalnego uzasadnienia. Dopiero po skorzystaniu z bramki „nic do oclenia” funkcjonariusze celni mogli przystąpić do czynności służbowych. Zasadnie Sąd Rejonowy obdarzył wiarygodnością zeznania funkcjonariuszy celnych K. Z. i A. K.. Postępowanie sądowe nie wykazało, by celnicy działali niezgodnie z pragmatyką służbową. Za taką oceną zeznań świadków przemawia również fakt, iż ich relacje były konsekwentne i spójne, czego nie można powiedzieć o wyjaśnieniach oskarżonego.

Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, iż dopiero miesiąc po zdarzeniu tj. w dniu 12.08.2011 r., czyli po pierwszym przesłuchaniu, oskarżony zmienił zdanie i zakwestionował miejsce swojego zatrzymania. Podczas pierwszego przesłuchania oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie podnosił w swoich wyjaśnieniach, że został zatrzymany przed bramką „nic do oclenia”. Niemożliwe było odtworzenie zapisu monitoringu, bowiem dopiero po upływie miesiąca od daty zdarzenia oskarżony zakwestionował miejsce swojego zatrzymania. Nagrania z monitoringu przechowywane są przez miesiąc, a zatem uzyskanie tego nagrania nie było możliwe. Przeprowadzenie dowodu z wizji lokalnej nie miałyby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy dokonał ustaleń w oparciu o osobowe źródła dowodowe i dokumenty, które okazały się w pełni wiarygodne. Przeprowadzenie wizji lokalnej nie mogłoby przesądzić o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i niewiarygodności zeznań funkcjonariuszy celnych.

Oskarżony często podróżuje samolotem, nie jest zatem wiarygodne jego twierdzenie, że nie miał świadomości istniejących obowiązków celnych. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że zamieszkuje w R.lub C., a zatem przemieszczając się między różnymi krajami musi mieć świadomość istniejących przepisów celnych.

Obrońca oskarżonego w apelacji kwestionuje opinię biegłej z zakresu szacowania wartości ruchomości, jednakże nie przedstawia żadnych argumentów, które by tą opinię dyskwalifikowały. Okoliczność, iż opinia jest niekorzystna z punktu widzenia linii obrony oskarżonego nie jest czynnikiem, który nakazywałby Sądowi powołanie innego biegłego. Ponadto należy podkreślić, iż sam oskarżony będąc po raz pierwszy przesłuchiwany wyjaśnił, iż zapłacił za torebki i portfele 5800 (...) (k. 175 i k.13), co w przeliczeniu na walutę polską daje 2900 złotych. Natomiast biegła wyceniła wartość wszystkich rzeczy na kwotę 2860 złotych. Wartości te w zasadzie od siebie nie odbiegają, różnice można tłumaczyć regułami gospodarki rynkowej. Opinia biegłej jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, zatem słusznie Sąd Rejonowy uznał ją za w pełni przekonywującą. Mail na który powołuje się obrońca oskarżonego nie może stanowić pełnowartościowego dowodu w sprawie, bowiem nieznana jest osoba która go wysłała i nie można w żaden sposób zweryfikować wiarygodność podanych tam informacji. Zatem pierwsze wyjaśnienia oskarżonego, a zwłaszcza jego oświadczenie k.13 oraz opinia biegłej stanowią spójną wiarygodną całość.

Niezrozumiałe są wywody obrońcy gdy podnosi, iż Sąd Rejonowy stwierdził w oparciu o opinię biegłego, że zostało przywiezionych przez oskarżonego 11 torebek, gdy faktycznie oskarżony przywiózł ich tylko 10. Z ustaleń faktycznych Sądu I instancji wyraźnie wynika, że przeprowadzona rewizja celna ujawniła w bagażu oskarżonego dziesięć torebek oraz dziesięć portmonetek damskich.(k. 311) Sąd odwoławczy nie dopatrył się i w tym zakresie błędu w uzasadnieniu wyroku.

W przekonaniu Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie ma dostatecznych podstaw do kwestionowania poczynionych przez Sąd merytoryczny ustaleń w kwestii winy oskarżonego oraz przyjętej przez ten Sąd kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił też i należycie ocenił iż w niniejszej sprawie istnieją przesłanki do odstąpienia od wymierzenia oskarżonemu kary, co jasno wynika z uzasadnienia wyroku, zaś argumenty tam przedstawione w pełni zasługują na uwzględnienie.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji na mocy przepisów powołanych w części dyspozytywnej wyroku, orzeczono jak na wstępie.